

čuje jako provedení odvolání proti výroku, jímž se mu zakazuje dle §u 384 tr. zák. provádění stavby na tak dlouho, až před znalci prokáže, že v této části umění stavitelského vědomostí dostatečně napravil. Co v tomto bodě obžalovaný označuje jako provedení odvolání, je vlastně provedením zmateční stížnosti, neboť popírá podstatu viny, tvrdě, že nejsou dány předpoklady skutkové povahy přestupku dle §u 384 tr. zák. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Čís. 1797.

Jde o reformatio in peius (§ 293 odstavec třetí tr. ř.) a zmatek čís. 11 §u 281 tr. ř., uznal-li soud v novém rozsudku, k němuž došlo následkem zmateční stížnosti obžalovaného samého, že se mu podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje, ač mu zrušený rozsudek odklad ten povolil a ač v novém rozsudku uznáno zase na týž trest, jako v rozsudku zrušeném.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1924, Zm I 460/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. května 1924, pokud jím stěžovatelka uznána byla vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 a), b) tr. zák., pokud směřovala proti výroku, kterým byl stěžovatelce odepřen podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku o odepření podmíněného odsouzení jako zmatečný a povolil obžalované podmíněný odklad trestu, vysloveného nalézacím soudem, se zkušební lhůtou tříletou.

Důvody:

Pod nesprávným označením odvolání provádí obžalovaná ve svém opravném prostředku správně důvod zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., dovozujíc, že první soud překročil meze svého trestního oprávnění, odepřev jí podmíněný odklad trestu přes to, že prvním rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. ledna 1923, který byl k její zmateční stížnosti rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 15. května 1923 zrušen, byl jí povolen podmíněný odklad trestu, jenž jí byl vyměřen ve stejné výši, jako v rozsudku, kterému ona nyní odporuje. Stěžovatelka právem shledává v tomto postupu nalézacího soudu porušení zákazu reformatio in peius, vysloveného v §u 293 odstavec třetí tr. ř. Příčíť se zajisté tomuto zákonnému zákazu, stanoví-li nalézací soud v rozsudku, vydaném po novém hlavním přelíčení, k němuž došlo následkem zmateční stížnosti obžalované, sice týž trest na svobodě co do doby trvání (mimo ztrátu práva volebního), ale obojí vysloví bezpodmínečně, kdežto v dřívějším zrušeném rozsudku uložil týž trest podmínečně s odkladem a zkušební lhůtou 3letou. Netřeba ani blíže dovozovati, že trest bezpodmínečně uložený jest daleko přísnějším než trest, jehož výkon byl odložen pod podmínkou §u 1 zákona o podmíněném odsouzení. První

soud, nedbaje ustanovení §u 293 odstavec třetí tr. ř., překročil tudíž meze svého trestního oprávnění a zavinil tím zmatečnost rozsudku dle čís. 11 §u 281 tr. ř. Bylo proto vyhověti v tomto směru oprávněné zmateční stížnosti obžalovaného a obnoviti zase mírnější trest, stanovený prvním rozsudkem nalézacího soudu.

Čís. 1798.

Branný zákon ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n.

Skutečnost, že byl československý občan omylem zapsán do opčního seznamu dle pátého odstavce §u 2 zák. z 9. dubna 1920, čís. 236 sb. z. a n., má s hlediska §u 44 zákona význam pro otázku viny jen ve směru subjektivním, kdyby zapsaný nedostál své odvodné povinnosti, máje omylem za to, že není státním občanem československým.

Předurčující otázku platnosti opčního aktu dle práva ústavního nebo mezinárodního řeší trestní soud pro svou potřebu samostatně.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1924, Zm II 344/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 9. května 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 44 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že není tu skutkové podstaty přečinu dle §u 44 branného zákona ani ve směru objektivním. Poněvadž z trestních spisů a spisů okresní politické správy vychází na jevo, že obžalovaný o p t o v a l u okresní politické správy v Hlučíně a tato opce byla jak touto správou, tak i Německou vládou přijata, obžalovaný zapsán do opčních seznamů a vyloučen z účasti na obecních volbách v P., byl prý obžalovaný přijetím opce vyloučen ze svazku Československého státu bez ohledu na to, zda docílil jí nesprávnými údaji o domovské příslušnosti, čili nic. Zmateční stížnost má za to, že, dokud nesprávně vykonaná opce nebude zrušena cestou diplomatickou, což se dosud nestalo, dlužno prý obžalovaného pokládati za německého státního příslušníka a není prý vůbec věci soudu správnost opce přezkoumávati. Pokud stěžovatel znovu nenabyl čs. státního občanství, není způsobilým podmětem přečinu dle §u 44 branného zákona. Zmateční stížnost jest na omylu. Především není zákonné překážky, by trestní soud neřešil pro svou potřebu samostatně právní otázky předurčujícího rázu, spadající do oboru práva ústavního nebo mezinárodního, aniž by vyčkával rozhodnutí jinak ve věci příslušného úřadu administrativního.

Dle §u 2 odstavec pátý ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 236 sb. z. a n. mohou optovati státní občané, vyjmenovaní v §u 1 odstavec druhý téhož zákona, to jest bývalí státní občané říše Ně-